

Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Новом Саду
III-1 У. 12595/17
Дана 02.12.2021. године
Београд

Управни суд, у већу судија Гордана Сукновић Бојација, председник већа, Весна Мартиновић и Весна Слијепчевић, чланови већа, уз учешће судског саветника Весне Апарац, записничара, одлучујући у управном спору по тужби тужиље А.А. из ...,, коју заступа пуномоћник Никола Шијан, адвокат из Новог Сада, Војводе Мишића 15, против туженог ПОКРАЈИНСКОГ СЕКРЕТАРИЈАТА ЗА ОБРАЗОВАЊЕ, ПРОПИСЕ, УПРАВУ И НАЦИОНАЛНЕ МАЊИНЕ-НАЦИОНАЛНЕ ЗАЈЕДНИЦЕ, Нови Сад, Булевар Михајла Пупина 16, са заинтересованим лицем Б.Б. из ...,, ради поништаја решења број: 128-022-553/2017-01 од 11.07.2017. године, у предмету именовања вршиоца дужности директора основне школе, након усмене јавне расправе одржане дана 02.12.2021. године, у нејавној седници већа одржане дана 02.12.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

I Тужба СЕ ОДБАЦУЈЕ.

Образложење

Оспореним решењем о постављењу вршиоца дужности директора Основне школе “Јован Поповић” Нови Сад, диспозитивом решења, Б.Б., професор српскохрватског језика и југословенске књижевности, магистар лингвистичких наука, поставља се за вршиоца дужности директора Основне школе “Јован Поповић” у Новом Саду, почев од 30. августа 2017. године, па до окончања поступка за избор директора школе по конкурс, а најдуже 6 месеци.

У тужби поднетој овом суду, тужила је оспорила законитост решења туженог органа и позвала се на члан 61. Закона о основама система образовања и васпитања, истичући да у конкретном случају нису били испуњени законом прописани услови за доношење оспорене одлуке. Наводи да је Одлуком туженог од 07.07.2017.

године, одбијена сагласност на Одлуку Школског одбора ОШ “Јован Поповић” број 1349 од 28.06.2017. године о избору тужиље, А.А., за директора школе и да је тужиља ради поништаја ове одлуке туженог покренула спор пред Вишим судом у Новом Саду. Истиче, да тужени није имао овлашћење да донесе одлуку о избору вршиоца дужности директора, односно да није било услова за примену члана 61. став 2. Закона о основама система образовања и васпитања, јер чињеница да је тужени дана 07.07.2017. године, одбио да да сагласност на одлуку Школског одбора о избору А.А. за директора не представља законом прописани разлог за постављање вршиоца дужности директора. Сматра да је одлука туженог којом је одбио давање сагласности незаконита и није постала правоснажна, зато што се води судски поступак, да је оспорено решење, незаконито и из разлога што тужени није оставио могућност органу управљања предметне школе да донесе одлуку о одређивању вршиоца дужности директора школе. Такође је истакла да се из образложења оспореног решења не види да ли је постављено лице у поступку избора директора добило сагласност или није, ко је дао сагласност и када, а од којих чињеница зависи законитост оспореног решења, да побијано решење не садржи разлоге о одлучним чињеницама и да није јасно на основу чега је тужени поставио Б.Б. за вршиоца дужности. Истиче да је тужени пропустио да наведе који конкретно конкурс за избор директора је у току, односно дато образложење доводи у заблуду, у погледу постојања броја и врсте конкурса, а нејасно је и на основу чега је у оспореном решењу опредељен датум почетка обављања функције од 30.08.2017. године. Предлаже да суд тужбени захтев тужиље усвоји у целости, поништи, оспорено решење и обавезе туженог да тужиљи надокнади трошкове управног спора.

Одредбом члана 44. став 1. Закона о општем управном поступку (“Службени гласник РС”, број 18/16) прописано је да је странка у управном поступку физичко или правно лице чија је управна ствар предмет управног поступка и свако друго физичко или правно лице на чија права, обавезе или правне интересе може да утиче исход управног поступка.

Одредбом члана 11. став 1. Закона о управним споровима прописано је да тужилац у управном спору може бити физичко, правно или друго лице, ако сматра да му је управним актом повређено неко право или на закону засновани интерес.

Из цитираних законских одредби произлази да активну легитимацију у управном спору има свако физичко или правно лице о чијем праву, обавези или правном тј. на закону заснованом интересу је решавано оспореним управним актом, односно на чија права, обавезе или правни интерес може да утиче исход вођеног управног поступка. Када је реч, о на закону заснованом интересу, као основу за активну легитимацију у управном спору, тај интерес подразумева да је оспореним актом дошло до промене субјективне правне ситуације тужиље и то посредно, решавањем о праву или обавези другог лица. При томе, постојање интереса мора да произлази из меродавних управно-правних прописа. Из образложења оспореног решења произлази, да је покрајински секретар за образовање, прописе, управу и националне мањине-националне заједнице дана 07.07.2017. године, донео одлуку број: 128-022-535/2017-01 којом је одбио сагласност на одлуку Школског одбора Основне школе “Јован Поповић” у Новом Саду о избору директора ове школе, по поновљеном конкурс, чиме су се стекли услови из члана 61. став 2. Закона о основама система образовања и васпитања,

на основу којих је покрајински секретар у законском року поставио Б.Б. из за вршиоца дужности директора школе, а мандат вршиоца дужности почиње тећи по истеку мандата садашњег директора школе, траје до окончања поступка за избор директора школе по конкурс, а најдуже шест месеци.

Одредбом члана 61. став 1. Закона о основама система образовања и васпитања (“Службени гласник РС”, бр. 72/2009, 52/2011, 55/2013, 68/2015 и 62/2016) прописано је да вршиоца дужности директора поставља орган управљања до избора директора ако директору установе престане дужност, а није расписан конкурс или орган управљања није донео одлуку о избору, или је министар донео акт којим је одбијено давање сагласности на одлуку органа управљања. Ставом 2. наведеног члана, прописано је да ако орган управљања не постави вршиоца дужности директора у случајевима из става 1. овог члана или не донесе одлуку по поновљеном конкурс, односно министар не да сагласност на одлуку по поновљеном конкурс, вршиоца дужности директора поставља министар, у року од седам дана од дана сазнања за наступање разлога за постављење, док је ставом 3. закона, прописано да за вршиоца дужности директора установе не може бити постављено лице које у поступку избора за директора није добило сагласност.

Полазећи од цитираних законских одредби, Управни суд налази да оспореним решењем није решавано о праву, обавези или правном интересу тужиле, нити је истим посредно повређено њено право или на закону заснован интерес. Ово из разлога што именовање вршиоца дужности директора школе, на основу члана 61. став 2. Закона о основама система образовања и васпитања, није утицало на било које право или правни интерес тужиле тј. конкретно на дужност директора школе коју је у том моменту вршила нити на њену евентуалну могућност да буде постављена за вршиоца дужности директора школе по истеку њеног мандата директора, јер је оспореним решењем Б.Б., постављена за вршиоца дужности директора школе почев од 30.08.2017. године, односно по редовном истеку мандата тадашњег директора школе, тужиле А.А.. С обзиром да је чланом 61. став 3. наведеног Закона о основама система образовања и васпитања прописано да за вршиоца дужности директора установе не може бити постављено лице које у поступку избора за директора није добило сагласност, јасно је да тужиле, која у поступку избора за директора није добила сагласност, није могла бити постављена ни за вршиоца дужности директора школе, по редовном истеку свог мандата директора, што такође указује на недостатак њеног правног интереса за подношење предметне тужбе. Суд није могао прихватити ни тужилино становиште да незаконитост оспореног решења о именовању вршиоца дужности директора школе произлази из наводне незаконитости решења туженог органа којим је одбио сагласност на одлуку Школског одбора Основне школе “Јован Поповић” у Новом Саду о избору тужиле за директора ове школе, те ни ово становиште није доказ о постојању њеног правног интереса, па самим тим ни постојања активне легитимације за подношење тужбе против оспореног решења.

С обзиром да је чланом 26. став 1. тачка 4) Закона о управним споровима прописано да ће судија појединац решењем одбацити тужбу ако утврди да се управним актом који се тужбом оспорава не дира очигледно у право тужиоца или у његов на закону засновани интерес (члан 11. став 1), док је ставом 2. овог члана прописано да,

ако судија појединац пропусти да одбаци тужбу из разлога из става 1. овога члана, то ће учинити веће суда, суд донео одлуку као у диспозитиву решења.

Суд није одлучивао о захтеву тужиље за накнаду трошкова управног спора јер је тужба тужиље одбачена.

РЕШЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 02.12.2021. године, III-1 У. 12595/17

Записничар
Весна Апарац, с.р.
с.р.

Председник већа-судија
Гордана Сукновић Бојација,

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ТТ